

Środa, 16 stycznia 2013 r.

43. wzywa Komisję do dopilnowania, by polityka energetyczna była dostosowana do obszarów wiejskich, podchodząc w bardziej kompleksowy i skoordynowany sposób do wyzwań i możliwości, przed jakimi stoją obszary wiejskie, jeśli chodzi o wykorzystywanie i produkcję energii;

44. zwraca uwagę, że wciąż niewykorzystany potencjał efektywności energetycznej leży w sektorach budownictwa i transportu, gdzie inwestycje w ocieplanie budynków oraz energooszczędny transport publiczny są szansą na zwiększenie zatrudnienia w odnośnych sektorach; uważa, że należy ustanowić wieloletnie cele w tym zakresie;

45. zauważa nierówności w zrównoważonym wykorzystaniu zasobów pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi; kładzie nacisk na możliwość uzyskania ekonomii skali dzięki współpracy transgranicznej w zakresie zrównoważonego korzystania z zasobów i racjonalizacji zużycia energii; uważa, że należy zwiększyć działania wspierające efektywną gospodarkę zasobami oraz recykling surowców; podkreśla ryzyko ucieczki emisji gazów cieplarnianych i jej wpływ na rozwój regionalny oraz spójność społeczną i w związku z tym uważa, że należy znaleźć równowagę między urzeczywistnianiem naszych celów w zakresie klimatu a koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego regionów europejskich, które jest niezbędne dla zrównoważonego i konkurencyjnego wzrostu;

46. podkreśla znaczną przewagę, jaką ma wykorzystanie funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności we wdrażaniu sieci informacyjnych i komunikacyjnych potrzebnych do rozwoju bezpiecznej i trwałej inteligentnej sieci energetycznej w UE;

Konkurencyjność, miejsca pracy oraz zwalczanie ubóstwa energetycznego

47. podkreśla, że inwestycje w infrastrukturę energetyczną, energooszczędne budownictwo i transport mają bezpośrednie przełożenie na tworzenie nowych miejsc pracy;

48. nawołuje do wymiany najlepszych praktyk w skali UE, aby monitorować wpływ przyjmowanych polityk energetycznych na występowanie zjawiska ubóstwa energetycznego;

49. podkreśla potrzebę rozwiązania problemu fragmentacji rynku energii w UE dzięki usunięciu przeszkód i słabych punktów w odpowiednich ramach regulacyjnych oraz w systemie dostępu do publicznych i prywatnych funduszy potrzebnych do opracowania i wdrożenia projektów;

o

o o

50. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz Komitetowi Regionów.

P7_TA(2013)0018

Możliwość wprowadzenia obligacji stabilnościowych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie możliwości wprowadzenia obligacji stabilnościowych (2012/2028(INI))

(2015/C 440/11)

Parlament Europejski,

— uwzględniając ramy wzmocnionego zarządzania gospodarczego Unii, w tym sześciopak, wnioski, co do których Parlament wyraził zgodę, dotyczące dwupaku i uwspólnotowiony pakt fiskalny zgodnie z art. 16 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej;

Środa, 16 stycznia 2013 r.

- uwzględniając dwa sprawozdania przewodniczącego Rady Europejskiej zatytułowane „W kierunku autentycznej unii gospodarczej i walutowej” wydane odpowiednio dnia 26 czerwca 2012 r. ⁽¹⁾ i 12 października 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 28–29 czerwca 2012 r., w ramach których rozważono sposoby poprawy struktury gospodarczej i finansowej strefy euro ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 125 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE);
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 listopada 2008 r. w sprawie 10 lat istnienia unii gospodarczej i walutowej – sukcesy i wyzwania ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące środków i inicjatyw do podjęcia ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 23 listopada 2011 r. w sprawie możliwości wprowadzenia obligacji stabilnościowych (COM(2011)0818),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 lutego 2012 r. w sprawie możliwości wprowadzenia obligacji stabilnościowych ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając plan działania załączony do niniejszej rezolucji,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, jak również Komisji Prawnej (A7-0402/2012),
- A. mając na uwadze, że Parlament zwrócił się do Komisji o przedłożenie sprawozdania na temat możliwości wprowadzenia europejskich obligacji, co stanowiło integralną część porozumienia między Parlamentem i Radą w sprawie pakietu dotyczącego zarządzania gospodarczego („sześciopak”);
- B. mając na uwadze, że w związku z zieloną księgą rozpoczęto zakrojone na szeroką skalę konsultacje społeczne na temat koncepcji obligacji stabilnościowych; mając na uwadze, że w zielonej księdze dokonano oceny możliwości realizacji wspólnej emisji obligacji skarbowych przez państwa członkowskie strefy euro oraz omówiono konieczne warunki tej emisji;
- C. mając na uwadze, że, nie pomijając szerszej perspektywy Unii, strefa euro znajduje się w szczególnej sytuacji – państwa członkowskie będące jej częścią mają wspólną walutę, lecz nie posiadają wspólnej polityki budżetowej ani wspólnego rynku obligacji; mając na uwadze, że w związku z tym istnieją podstawy do pozytywnej oceny projektów propozycji zawartych w dwóch sprawozdaniach zatytułowanych „W kierunku autentycznej unii gospodarczej i walutowej” przedstawionych przez przewodniczącego Rady Europejskiej, które stanowią dobry punkt wyjścia do działań mających na celu utworzenie należycie funkcjonującej i autentycznej UGW;
- D. mając na uwadze, że w art. 125 TFUE zakazano państwom członkowskim przejmowania zobowiązań innych państw członkowskich;
- E. mając na uwadze, że polityka pieniężna prowadzona przez Europejski Bank Centralny (EBC) nie jest rozwiązaniem problemów fiskalnych i strukturalnych państw członkowskich, a skuteczność niestandardowych środków stosowanych w jej ramach jest ograniczona;
- F. mając na uwadze, że żadne państwo federalne (w tym Stany Zjednoczone i Niemcy) nie emituje odpowiedników obligacji strefy euro, takich jak obligacje przewidziane w zielonej księdze w wariantach 1 i 2, co czyni obligacje strefy euro całkowicie nową koncepcją, której nie można porównać ze sprawdzonymi i wiarygodnymi obligacjami skarbowymi USA i niemieckimi Bundesanleihen;
- G. mając na uwadze, że państwa członkowskie mają trudności w dostępie do finansowania po rozsądnym oprocentowaniu, co jest wynikiem braku zaufania ze strony rynku do instrumentów długu publicznego, nieufności wobec sytuacji banków europejskich i braku wiary w zdolność przywódców europejskich do podjęcia zdecydowanych kroków w celu obrony i ukończenia wprowadzania wspólnej waluty;

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/economy_finance/focuson/crisis/documents/131201_en.pdf

⁽²⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ec/132809.pdf

⁽³⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ec/131359.pdf

⁽⁴⁾ Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 8.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0331.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0046.

Środa, 16 stycznia 2013 r.

- H. mając na uwadze, że kryzys ukazał nie tylko współzależność państw członkowskich strefy euro, lecz również konieczność utworzenia solidniejszej unii fiskalnej posiadającej skuteczne mechanizmy służące do korygowania nierównoważonych tendencji fiskalnych, zakłóceń równowagi makroekonomicznej, poziomów zadłużenia i górnych limitów salda budżetowego państw członkowskich;
- I. mając na uwadze, że wiarygodne zobowiązania w zakresie stosowania środków konsolidacji sprzyjających wzrostowi gospodarczemu są wstępnym warunkiem znalezienia trwałego rozwiązania problemu nadmiernego zadłużenia i deficytu większości państw członkowskich strefy euro;
- J. mając na uwadze, że uwspólnotowienie długu publicznego strefy euro nie może samo przez się zrównoważyć utraty konkurencyjności strefy euro;
- K. mając na uwadze, że wspólna emisja długu przy solidarnych zobowiązaniach oraz większa integracja fiskalna przy jednoczesnej dyscyplinie i kontroli budżetowej są dwiema stronami tej samej monety;
1. odnotowuje znaczne wysiłki mające na celu złagodzenie kryzysu i przeciwdziałanie mu oraz zwraca szczególną uwagę na nowe wzmocnione ramy zarządzania UGW, ostatecznie porozumienia osiągnięte w sprawie funduszy ratunkowych oraz decyzje podjęte przez EBC; uważa jednak, że nadal konieczne jest porozumienie w sprawie trwałego rozwiązania umożliwiające stworzenie zrównoważonego podejścia łączącego solidarność i odpowiedzialność w obrębie strefy euro; przypomina, że trzy państwa członkowskie spoza strefy euro również otrzymały pomoc na przezwycięzenie kryzysu związanego z ich długiem państwowym;
 2. jest nadal wyjątkowo zaniepokojony trwającym kryzysem w strefie euro oraz zagrożeniem, które stanowi on dla dobrostanu milionów osób doświadczających ubóstwa i bezrobocia w UE; zaznacza, że w celu zachowania integralności unii gospodarczej i walutowej – przy jednoczesnym kontynuowaniu reform strukturalnych i zwiększaniu zdolności fiskalnej strefy euro, która mogłaby przyczynić się do złagodzenia wstrząsów gospodarczych o charakterze krajowym lub ułatwić reformy strukturalne – należy znaleźć alternatywne sposoby utrzymania dostępu do rynków lub ograniczenia kosztów zaciągania pożyczek ponoszonych przez państwa członkowskie, niepolegające wyłącznie na stosowaniu mechanizmów ratunkowych, takich jak Europejski Mechanizm Stabilności i Europejski Instrument Stabilności Finansowej;
 3. wyraża zadowolenie z decyzji Rady Europejskiej z dnia 30 czerwca 2012 r. o rozważeniu sposobów poprawy struktury gospodarczej i finansowej strefy euro, przy jednoczesnym unikaniu pokusy nadużycia oraz dążeniu do osiągnięcia zdrowych i stabilnych finansów publicznych; uważa, że należy stworzyć długoterminową wizję na rzecz silniejszej Unii, w większym stopniu usankcjonowaną demokratycznie, w oparciu o metodę wspólnotową i przy wsparciu w postaci ograniczonego czasowo planu działania;
 4. odnotowuje, że europejski mechanizm stabilizacji finansowej, Europejski Instrument Stabilności Finansowej i Europejski Mechanizm Stabilności są najważniejszymi „ścianami zaporowymi” stworzonymi dotychczas przez UE; jest świadom tego, że w przyszłości nie wolno lekceważyć roli Europejskiego Mechanizmu Stabilności w sprawach wypłacalności i wyodrębniania; wyraża zadowolenie z podjętego przez Radę Europejską w dniach 18–19 października 2012 r. zobowiązania polegającego na tym, że gdy już powstanie skuteczny jednolity mechanizm nadzoru z udziałem EBC, można będzie w drodze zwykłej decyzji bezpośrednio dokapitalizowywać banki strefy euro dzięki Europejskiemu Mechanizmowi Stabilności;
 5. podkreśla, że wiarygodna strategia konsolidacji fiskalnej i reformy strukturalne we wszystkich państwach członkowskich są niezbędne do przywrócenia wiarygodności fiskalnej i mają istotne znaczenie dla osiągnięcia stabilnego bilansu płatniczego oraz zapewnienia zdrowych i stabilnych finansów publicznych; wprowadzenie i prawidłowe funkcjonowanie systemu wspólnej emisji długu wymaga zdrowych finansów państwowych;
 6. wyraża zadowolenie z przedstawienia zielonej księgi, która stanowi spełnienie zgłaszanych od dawna postulatów Parlamentu; uważa, że wprowadzenie obligacji stabilnościowych byłoby operacją równie istotną jak wprowadzenie wspólnej waluty;
 7. wyraża zadowolenie z działań podejmowanych przez państwa członkowskie na rzecz konsolidacji fiskalnej i reformy strukturalnej oraz przyznaje, że wysiłki, których wymaga się od obywateli europejskich, są trudne i wymagające; wzywa państwa członkowskie, by nie ustawały w dążeniu do wypełniania wcześniej podjętych zobowiązań i zawartych umów w odniesieniu do konsolidacji fiskalnej, przy jednoczesnym należyтым uwzględnieniu kontekstu makroekonomicznego, oraz by zwiększyły starania na rzecz ograniczenia nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej;
 8. jest jednak poważnie zaniepokojony tym, że pomimo wysiłków na rzecz reformy i konsolidacji poczynionych przez państwa członkowskie inwestorzy i podmioty na rynkach finansowych w niewystarczającym stopniu doceniają podjęte jak dotąd wysiłki i nadal wywierają presję spekulacyjną na polityki, co znajduje odzwierciedlenie w zwiększających się spreadach i wysokim poziomie zmienności;

Środa, 16 stycznia 2013 r.

9. uważa, że istnieje pilna potrzeba podjęcia działań na rzecz zatwierdzenia długoterminowej strategii dla strefy euro, która zapewni zdrowe finanse publiczne, zrównoważony wzrost, spójność społeczną i wysoki poziom zatrudnienia, zwalczając jednocześnie pokusę nadużycia i wspierając konwergencję poprzez dążenie ku unii fiskalnej; z zadowoleniem odnotowuje, że sprawozdanie przedstawione przez przewodniczących Rady Europejskiej, Komisji, Eurogrupy i EBC zapoczątkowało debatę dotyczącą całościowej, ambitnej i wiarygodnej strategii;

10. zauważa oznaki zapaści na rynkach zadłużenia jednostek samorządu terytorialnego oraz ich związek z trudną sytuacją w odpowiednich państwach członkowskich;

11. wzywa państwa członkowskie, w których jednostki samorządu terytorialnego są silnie zadłużone, do wprowadzenia mechanizmów emisji wspólnych obligacji stabilnościowych, które w połączeniu z warunkami zachowania dyscypliny fiskalnej zmniejszyłyby ciężar zadłużenia tych jednostek do poziomów równych poziomom zadłużenia odpowiednich państw członkowskich;

12. wyraża zadowolenie, że euro znalazło się na drugim miejscu na świecie jako światowa waluta rezerwowa; zaznacza, że w długoterminowym interesie strategicznym strefy euro leży wykorzystanie wszelkich możliwych korzyści płynących ze wspólnej waluty, takich jak możliwość ustanowienia wspólnego płynnego i zróżnicowanego rynku obligacji oraz możliwość umocnienia euro jako światowej waluty rezerwowej; uważa, że wymaga to zintegrowanych europejskich ram finansowych, gospodarczych i budżetowych;

13. odnotowuje, że zintegrowane ramy budżetowe mają istotne znaczenie dla zapewnienia odpowiedzialnej polityki budżetowej obejmującej koordynację, wspólne podejmowanie decyzji, skuteczniejsze egzekwowanie i proporcjonalne działania w kierunku wspólnej emisji długu oraz że obecnie niektóre z proponowanych systemów uwspólnotowienia długu publicznego mogą być niezgodne z przepisami prawa konstytucyjnego w niektórych państwach członkowskich;

14. podkreśla, że w perspektywie krótkoterminowej obecna sytuacja spowodowała „ucieczkę w instrumenty wysokiej jakości” (poszukiwanie najbezpieczniejszych aktywów, nawet o niskich zwrotach), co skutkuje trudnościami w zakresie finansowania dla banków i instytucji finansowych;

15. jest zaniepokojony tym, że banki posiadają znaczną liczbę krajowych obligacji skarbowych, co powoduje niekorzystny efekt sprzężenia zwrotnego, jeżeli presja na dług państwowy zamienia się w presję na banki; przypomina, że dywersyfikacja aktywów i zobowiązań jest narzędziem zapewniającym stabilność i jedną z lekceważonych zalet rynku wewnętrznego;

16. podkreśla, że wszystkie istniejące i przyszłe instrumenty lub organy, które są sensu stricto lub sensu lato częścią ram zarządzania gospodarczego Unii, muszą być usankcjonowane demokratycznie;

17. uważa, że perspektywa wspólnych obligacji może być silnym sygnałem dla rynków finansowych, pomóc zachować integralność UGW, odbudować stabilność gospodarczą i zmniejszyć niepewność, pod warunkiem osiągnięcia postępów w zakresie integracji i nadzoru finansowego i budżetowego UE; ponownie staje na stanowisku, że sekwencjonowanie jest kluczowym elementem wiążącego planu działania o charakterze podobnym do kryteriów Maastricht dotyczących wprowadzenia wspólnej waluty; zwraca się o doprecyzowanie propozycji Komisji dotyczącej uzależnienia wspólnej emisji długu np. od przestrzegania paktu stabilności i wzrostu;

18. zaleca Komisji, aby zdefiniowała kryteria przystąpienia do tego systemu oraz jego opuszczenia w oparciu o ścisłą konsolidację fiskalną i dyscyplinę budżetową, przy jednoczesnym uwzględnieniu obecnej sytuacji kryzysu i dostosowań budżetowych realizowanych w szeregu państw strefy euro;

19. odnotowuje pozytywne i negatywne zmiany, które nastąpiły w strefie euro od 1999 r., i podkreśla, że konwergencja oprocentowania długu państwowego stworzyła zachętę do zwiększania niezrównoważonych poziomów zadłużenia; zauważa, że w ramach debaty publicznej i politycznej zaproponowano różne możliwe sposoby częściowej emisji wspólnych dłużnych papierów wartościowych, takie jak utworzenie w ograniczonym stopniu i pod określonymi warunkami puli określonych krótkoterminowych instrumentów finansowania (europejskie bony skarbowe) lub stopniowe rolowanie do funduszu amortyzacyjnego;

20. podkreśla, że wszelkie działania zmierzające do wspólnej emisji obligacji powinny w pełni uwzględniać perspektywę jednolitego rynku, a jednocześnie należy dopilnować, by nie dochodziło do tworzenia niepotrzebnych przeszkód lub zakłóceń równowagi między uczestniczącymi i nieuczestniczącymi państwami członkowskimi;

Środa, 16 stycznia 2013 r.

21. przypomina, że nawet jeśli zostanie wprowadzony system wspólnej emisji obligacji, każde państwo członkowskie będzie musiało spłacić w całości swój dług; przypomina, że wspólna emisja obligacji nie jest zabezpieczeniem przed niemożnością spłaty długu przez któreś z państw członkowskich;
22. uważa, że w celu ochrony unijnych podatników należy brać wyłącznie pod uwagę wspólnie emitowane obligacje zapewniające ściśle uprzywilejowany status posiadaczom tych obligacji;
23. przyznaje, że niedostateczna konkurencyjność i brak reform strukturalnych są istotnymi czynnikami powodującymi, w realnym ujęciu gospodarczym, stałe pogarszanie się sytuacji gospodarczej kraju;
24. odnotowuje, że większość wniosków dotyczących obligacji strefy euro obejmuje sposoby ograniczenia dostępu do obligacji w przypadku państw członkowskich, których sytuacja budżetowa wymknęła się spod kontroli; apeluje zatem o utrzymanie mechanizmów, które mogą pomóc państwom członkowskim doświadczającym trudności w postaci kryzysu płynności (w przeciwieństwie do kryzysu wypłacalności) i wykluczonym z systemu wspólnej emisji obligacji; uważa, że w tym celu należy utrzymać Europejski Mechanizm Stabilności; uważa, że Europejski Mechanizm Stabilności powinien zostać objęty metodą wspólnotową;
25. zwraca się do Komisji o dopracowanie kryteriów przydziału pożyczek państwom członkowskim, ponieważ zielona księga stanowi jedynie, że będzie się to odbywać „w zależności od ich potrzeb”; podkreśla, że zdolność do obsługi długu powinna być jednym z głównych kryteriów przydziału;
26. zwraca uwagę, że w zielonej księdze Komisji jest mowa o tym, iż górny limit wynoszący 60 % PKB określony we wnioskach dotyczących obligacji niebieskich może być zbyt wysoki, aby zapewnić stabilność systemu, i zwraca się o dodatkowe wyjaśnienia dotyczące tego limitu;
27. uważa, że zasadnicze znaczenie ma ustanowienie planu działania mającego na celu – w perspektywie krótkoterminowej – znalezienie wyjścia z kryzysu, a w perspektywie długoterminowej – dążenie ku unii fiskalnej poprzez ukończenie tworzenia, wzmocnienie i pogłębienie unii gospodarczej i walutowej;
28. wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia Parlamentowi i Radzie sprawozdania zawierającego analizę wariantów i – w razie potrzeby – wniosków dotyczących planu działania na rzecz wspólnej emisji instrumentów długu publicznego z uwzględnieniem aspektów finansowych, budżetowych i prawnych; uważa, że w tym kontekście i równoległe z tymczasowym sprawozdaniem Van Rompuy'a z dnia 12 października 2012 r. Komisja powinna zwrócić szczególną uwagę na możliwość wprowadzenia funduszu amortyzacyjnego łączącego tymczasową wspólną emisję instrumentów dłużnych i ściśle zasady dostosowania budżetowego wśród tych państw, których zadłużenie przekracza 60 % PKB, wraz z zobowiązaniem państw uczestniczących do spłaty, aby wszystkie państwa uczestniczące mogły zmniejszyć nadmierny deficyt w okresie odniesienia wynoszącym 25 lat, który jest okresem dłuższym niż przewidziano w nowym pakcie stabilności i wzrostu, lecz który również w praktyce wymaga dostatecznego wzrostu gospodarczego i bardzo ścisłej dyscypliny finansowej;
29. apeluje do państw członkowskich, aby rozważyły emisję wspólnego długu krótkoterminowego w formie europejskich bonów skarbowych, zgodnie z tym, o czym mowa w sprawozdaniu Van Rompuy'a z dnia 12 października 2012 r., w celu ochrony państw członkowskich o zrównoważonej polityce fiskalnej przed zaburzeniami płynności oraz przed zjawiskiem pętli oddziaływania pomiędzy kryzysem związanym w długim państwowym a kryzysem w sektorze bankowym i wywołanymi paniką negatywnymi efektami zewnętrznymi, które powodują bardzo duże zakłócenia na rynku i generują ukryte dotacje dla państw członkowskich, których obligacje skarbowe są rażąco nisko oprocentowane;
30. apeluje do państw członkowskich o przeanalizowanie wykonalności przejścia na system „bezpiecznych obligacji europejskich” lub innych propozycji opartych na koncepcji koszyka obligacji;
31. uważa, że europejskie obligacje skarbowe, które mogą podlegać ograniczeniom czasowym i ilościowym, zapewniłyby czas i stabilność umożliwiające wypróbowanie innych środków, takich jak pakt stabilności i wzrostu i „dwupak”, oraz wprowadzenie dalszych długoterminowych środków służących przyszłej integracji strefy euro;
32. wzywa Komisję do sprecyzowania prawnych ograniczeń wspólnej emisji obligacji, wynikających zwłaszcza z art. 125 TFUE, i ich konsekwencji dla trzech możliwych modeli emisji, którymi są: wspólna odpowiedzialność, odpowiedzialność solidarna oraz odpowiedzialność wspólna i solidarna; apeluje do Komisji o przeanalizowanie możliwości zastosowania art. 352 ust. 1 TFUE lub innej podstawy prawnej do wdrożenia rozwiązania częściowej wspólnej emisji długu

Środa, 16 stycznia 2013 r.

bez konieczności zmiany Traktatu, w tym ram nadzoru i sprawozdawczości na podstawie art. 121 i 136 TFUE, mających na celu kwartalne monitorowanie postępów państw członkowskich całej strefy euro w kierunku wzmocnionej i autentycznej unii gospodarczej i walutowej oraz mających na celu koordynację emisji instrumentów długu państwowego nieobjętych ramami uwspólnotowienia;

33. wyraża zadowolenie z zasad decyzji podjętej na szczycie Eurogrupy w dniu 29 czerwca 2012 r. dotyczącej zapewnienia stabilności euro „zwłaszcza przez wykorzystanie istniejących instrumentów EFSF/ESM w sposób elastyczny i skuteczny, tak aby ustabilizować rynki w przypadku państw członkowskich respektujących skierowane do nich zalecenia i ich inne zobowiązania, w tym ich odpowiednie harmonogramy, w ramach europejskiego semestru, paktu stabilności i wzrostu oraz procedury w sytuacji zakłócenia równowagi makroekonomicznej”; przyjmuje do wiadomości, że warunki zostaną określone w protokole ustaleń oraz że EBC będzie „służyć jako przedstawiciel EFSF/ESM w prowadzeniu operacji rynkowych w sposób skuteczny i sprawny”;

34. uważa, że równoległe istnieje pilna potrzeba rekapitalizacji europejskiego sektora bankowego i ukończenia tworzenia jednolitego rynku usług finansowych w UE; wyraża zadowolenie z wniosków Komisji dotyczących ustanowienia jednolitego europejskiego mechanizmu nadzoru instytucji bankowych, jak również jednolitego europejskiego systemu działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, najlepiej równoległe z wejściem w życie jednolitego mechanizmu nadzoru; ponadto domaga się, by w przyszłości, gdy tylko zacznie funkcjonować jednolity mechanizm nadzoru, można było dzięki Europejskiemu Mechanizmowi Stabilności finansować banki doświadczające trudności; podkreśla, że jednolity mechanizm nadzoru powinien być przedmiotem odpowiedzialności wobec Parlamentu i Rady w zakresie działań i decyzji podejmowanych w dziedzinie nadzoru europejskiego, oraz być przedmiotem sprawozdań składanych właściwej komisji Parlamentu;

35. potwierdza potrzebę wdrożenia instrumentów zarządzania kryzysowego i uznaje, że nieodpowiednie uregulowanie sektora finansowego jest istotnym czynnikiem przyczyniającym się do trudnej sytuacji budżetowej wielu państw członkowskich w strefie euro;

36. uważa, że emisja wspólnego długu przy odrębnej odpowiedzialności, o charakterze podobnym do obligacji w ramach Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej, może nie być dostatecznie atrakcyjna dla inwestorów, jeżeli niektóre państwa członkowskie uczestniczące w systemie nadal nie będą posiadać stabilnych finansów;

37. zwraca uwagę, że powstanie być może konieczność wyboru spośród trzech scenariuszy: po pierwsze, jednolite oprocentowanie dla wszystkich uczestniczących państw członkowskich, co skutkowałoby przekazywaniem majątku między krajami, po drugie, zróżnicowane oprocentowanie i po trzecie, jednolita stawka związana z systemem rekompensat, zgodnie z propozycją Komisji, w którym to przypadku państwa członkowskie o niższych ratingach dokonywałyby rekompensaty finansowej na rzecz państw o lepszych ratingach;

38. zwraca się do Komisji o dopracowanie wariantu ustanowienia systemu polegającego na zróżnicowaniu oprocentowania między państwami członkowskimi o różnych ratingach, w szczególności w celu sprecyzowania, jak i przez kogo będą ustalane te ratingi po neutralizacji mechanizmów rynkowych na skutek wprowadzenia wspólnych obligacji;

39. podziela pogląd wyrażony przez Komisję w zielonej księdze, że odpowiedzialność za stabilność systemu obligacji strefy euro nie może spoczywać wyłącznie na niewielkiej liczbie państw członkowskich o stabilnych finansach oraz że system taki wymagałby wzmocnionej unii fiskalnej i większej dyscypliny budżetowej, a także kontroli w celu zapobiegania pokusie nadużycia;

40. uważa, że jeśli system uwspólnotowienia długu zostanie uznany za możliwy i będzie dobrze powiązany z ramami ukierunkowanymi na stabilność, w planie działania na rzecz autentycznej unii gospodarczej i walutowej będzie należało przewidzieć zmianę Traktatu, która mogłaby prowadzić do emisji obligacji w ramach solidarnej odpowiedzialności;

41. uważa, że system częściowego zastąpienia emisji krajowej (taki jak obligacje niebieskie/obligacje czerwone) mógłby z jednej strony zmniejszyć koszt zaciągania pożyczek w przypadku tych państw członkowskich, które posiadają zdrowe i stabilne finanse publiczne, a z drugiej mógłby zachęcić państwa o nadmiernym długu do jego ograniczenia, ponieważ ryzyko związane z obligacjami czerwonymi byłoby wyższe, a zatem i wzrosłoby oprocentowanie;

Środa, 16 stycznia 2013 r.

42. wzywa Komisję do przeprowadzenia – w stosownych przypadkach we współpracy z EBC i Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego (EUNB) oraz w porozumieniu z Radą i Parlamentem – dokładnej oceny wszystkich aspektów technicznych związanych z systemami, takich jak gwarancje, podział na transze i struktury konsolidacji, potencjalne zabezpieczenia, równowaga między dyscypliną fiskalną opartą na regułach i opartą na mechanizmach rynkowych, dodatkowe zabezpieczenia (w szczególności pod względem udziału w jakimkolwiek systemie), restrukturyzacja, emisja, związki z istniejącymi mechanizmami stabilności, baza inwestorów, wymogi regulacyjne (np. adekwatność kapitałowa), początkowe pokrycie długu, termin wymagalności; apeluje do Komisji o przeanalizowanie prawnie usankcjonowanego i stosownego systemu zarządzania i odpowiedzialności;

43. podkreśla, że wraz z podjęciem krótkoterminowych środków walki z kryzysem i wśród pierwszych kroków określonych w wiążącym planie działania należy podjąć działania następcze w ramach zwykłej procedury ustawodawczej, przy pełnej odpowiedzialności demokratycznej na szczeblu, na którym będzie podejmowana decyzja; zwraca uwagę Komisji, że może ona w trakcie przygotowywania wniosków ustanowić tymczasowy organ, w którego skład weszliby posłowie do Parlamentu Europejskiego oraz przedstawiciele państw członkowskich i EBC; przypomina, że w pełni wykorzysta swoje prerogatywy i prawa inicjatywy, w tym prawo do wszczęcia procedury zmiany Traktatu; wyraża pogląd, że organ ten powinien również wziąć pod uwagę możliwość emisji autentycznych obligacji federalnych w powiązaniu ze wzmocnionym budżetem europejskim;

44. podkreśla, że Komisja powinna przeanalizować wykonalność wprowadzenia poszczególnych wariantów przedstawionych w załączniku do niniejszej rezolucji (zarówno na etapie 1, jak i na etapie 2), gdyż warianty te niekoniecznie wzajemnie się wykluczają, a w pewnych okolicznościach mogą być realizowane łącznie;

45. jest świadom, że wysuwa się coraz więcej propozycji dotyczących uwspólnotowienia długu, zwłaszcza w środowisku naukowym; zwraca uwagę, że propozycje te znacznie się różnią między sobą;

46. podziela obawy Komisji w odniesieniu do kwestii rachunkowych związanych ze sposobem ujmowania obligacji stabilnościowych zgodnie z prawem krajowym; wzywa Komisję do dokonania oceny wpływu różnych struktur zabezpieczeń dla obligacji stabilnościowych na krajowe wskaźniki zadłużenia;

47. dostrzega problem pokusy nadużycia wskazany przez Komisję w zielonej księdze; uważa jednak, że konieczna jest pogłębiona analiza tego problemu, aby umożliwić sformułowanie stosownych wniosków i ewentualnie znalezienie odpowiednich rozwiązań;

48. uważa, że problem pokusy nadużycia można rozwiązać poprzez opracowanie dobrej definicji gwarancji i mechanizmów zachęt do przestrzegania dyscypliny fiskalnej;

49. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

ZAŁĄCZNIK

Plan działania

Poniżej przedstawiono możliwy kierunek działania, na który składa się kilka kroków, niekoniecznie następujących po kolei, podejmowanych łącznie lub wzajemnie się wykluczających.

Krok 1 – Natychmiastowe środki wyjścia z kryzysu

1. Ustanowienie tymczasowego europejskiego funduszu amortyzacyjnego w celu zredukowania deficytu do zrównoważonego poziomu przy utrzymaniu opłacalnych stóp procentowych

Komisja przedstawia wniosek w sprawie natychmiastowego ustanowienia tymczasowego europejskiego funduszu amortyzacyjnego na następujących zasadach:

— jednorazowe przesunięcie kwot zadłużenia powyżej wartości referencyjnej Maastricht w wysokości 60 % PKB na wspólny fundusz w ramach solidarnej odpowiedzialności w pięcioletnim okresie początkowym; przesunięcie takie powinno następować etapowo i rozpocząć się od przesunięcia jedynie 10 % długu powyżej określonego w Maastricht progu wynoszącego 60 % PKB; kolejne przesunięcia powinny mieć charakter stopniowy;

Środa, 16 stycznia 2013 r.

- ograniczenie uczestnictwa do państw członkowskich bez pełnego programu dostosowania; możliwość stopniowego wprowadzania państw członkowskich, które pomyślnie przeszły program dostosowania; przeprowadzenie odpowiedniej oceny środków pomostowych umożliwiających uczestnictwo państw członkowskich objętych programem dostosowania;
- zobowiązanie państw członkowskich do samodzielnej spłaty przesuniętego długu w ciągu okresu odniesienia wynoszącego 25 lat;
- stosowanie ścisłych warunków, które mogłyby przyjąć postać: (i) wniesienia zabezpieczenia, (ii) zobowiązania się do realizacji planów konsolidacji fiskalnej i reform strukturalnych;
- wdrożenie numerycznych reguł fiskalnych zawartych we wzmocnionych ramach UGW w celu ograniczenia zadłużenia, którego wysokość w uczestniczących państwach członkowskich pozostaje na poziomie nieprzekraczającym 60 % PKB,
- wzmocnienie koordynacji poprzez wprowadzenie nowych ram zarządzania gospodarczego wraz ze wzmocnioną strategią „Europa 2020” i wiążącym harmonogramem reform strukturalnych nadzorowanym przez Komisję;
- określenie przejrzystych i przewidywalnych procedur wyjścia państw członkowskich; należy stworzyć zachęty do pozostania, w związku z czym wyjście powinno być kosztowne; niewywiązywanie się z zobowiązań w okresie początkowym powinno bezzwłocznie wstrzymać bieg okresu początkowego, a niewywiązywanie się z zobowiązań w każdym momencie powinno skutkować przepadkiem zabezpieczenia złożonego w funduszu.

2. Wprowadzenie europejskich bonów skarbowych w celu ochrony państw członkowskich przed zaburzeniami płynności

Komisja przedstawia wniosek w sprawie natychmiastowego ustanowienia systemu emisji wspólnego długu krótkoterminowego na następujących zasadach:

- ustanowienie agencji lub wykorzystanie już istniejącej jednostki do emisji europejskich bonów skarbowych z udziałem wszystkich państw członkowskich strefy euro bez pełnego programu dostosowania; możliwość stopniowego wprowadzania państw członkowskich, które pomyślnie przeszły swoje programy dostosowania;
- te państwa członkowskie, które nie przestrzegają zasad określonych w pakcie stabilności i wzrostu, mogą zapłacić karne odsetki;
- maksymalny termin zapadalności europejskich bonów skarbowych (o wartości nieprzekraczającej 10 % PKB) umożliwiający ciągłe monitorowanie oraz, z uwagi na krótki termin zapadalności, częste przedłużanie gwarancji;
- europejskie bony skarbowe zastępują wszystkie długi krótkoterminowe będące przedmiotem emisji w państwach członkowskich, które w konsekwencji ponoszą wyłączną odpowiedzialność za emisję własnych długów z dłuższymi terminami wykupu, która powinna być monitorowana i ograniczona w zależności od potrzeb, sytuacji finansowej i wskaźnika długu poszczególnych krajów;
- przyjęcie środków koordynacji emisji instrumentów długu państwowego nieobjętych ramami uwspólnotowienia;
- zapewnienie uczestnictwa parlamentów narodowych przewidzianego w przepisach prawa konstytucyjnego zainteresowanych państw członkowskich.

Komisja powinna uwzględnić wnioski zawarte w końcowym sprawozdaniu Van Rompuy'a w sprawie autentycznej unii gospodarczej i walutowej.

Krok 2 – Częściowa wspólna emisja – Wprowadzenie obligacji niebieskich: dług przydzielony w ciągu roku ≤ 60 % PKB podlegający emisji bez konieczności zmiany Traktatu

Komisja analizuje i składa Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie na temat możliwości przedstawienia wniosków dotyczących ustanowienia systemu przydziału długu poniżej 60 % PKB podlegającego wspólnej emisji, zabezpieczonego państwowymi hamulcami zadłużenia lub innymi odpowiednimi mechanizmami zapobiegającymi pokusie nadużycia zgodnie z następującymi zasadami:

- ograniczenie uczestnictwa do państw członkowskich, które przestrzegają zasad określonych w pakcie stabilności i wzrostu oraz w uwspólnotowanym pakcie fiskalnym zgodnie z art. 16 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej oraz nie podlegają pełnemu programowi dostosowania;

Środa, 16 stycznia 2013 r.

- ściśle ograniczenie wysokości długu będącego przedmiotem emisji w ramach solidarnej odpowiedzialności do poziomu poniżej 60 % PKB poprzez wprowadzenie w odniesieniu do uczestniczących państw członkowskich zakazu emisji długu uprzywilejowanego poza wspólną emisją;
- podjęcie ostatecznej decyzji o przydziale obligacji niebieskich i odpowiadających im zabezpieczeń przez parlamenty narodowe wszystkich uczestniczących państw członkowskich;
- wymaganie od uczestniczących państw członkowskich wniesienia zabezpieczenia;
- opracowanie mechanizmu przydziału podlegającego dyscyplinie fiskalnej, cyklowi gospodarczemu, historycznym spreadom i wymogom pożyczkowym;

Krok 3 – Wspólna emisja długu krajowego obejmująca zmianę Traktatu

W oparciu o pracę komitetu, po dokonaniu wszystkich ostatecznych zmian w ramach prawnych UE, a w razie konieczności – zmiany Traktatu, i ewentualnie przy uwzględnieniu w razie konieczności zmian konstytucyjnych w państwach członkowskich, Komisja przedstawia wnioski w sprawie ustanowienia systemu wspólnej emisji obligacji na następujących zasadach:

- ograniczenie uczestnictwa do państw członkowskich, które spełniają warunki określone na etapie 2;
- ustanowienie europejskiej agencji ds. długów w celu emisji obligacji;
- ustanowienie odpowiednich, demokratycznie umocowanych organów, które będą, między innymi, odpowiadać za nadzór i koordynację krajowej polityki fiskalnej i agendy dotyczącej wspierania konkurencyjności, jak również reprezentowanie strefy euro na zewnątrz w międzynarodowych organach finansowych.

Krok 4 – Wspólna emisja autentycznego długu europejskiego w powiązaniu ze wzmocnieniem budżetu europejskiego obejmująca zmianę Traktatu

Komisja, po przygotowaniu wszystkich ostatecznych zmian w ramach prawnych UE, i w stosownych przypadkach w ramach prawnych strefy euro, przedstawia wnioski w sprawie możliwej emisji obligacji w celu finansowania inwestycji UE na rzecz unijnych dóbr publicznych (np. infrastruktura, badania i rozwój itp.) w celu ułatwienia dostosowywania do wstrząsów o charakterze krajowym poprzez zapewnienie ich częściowego łągodzenia na szczeblu centralnym, ułatwienia reform strukturalnych zwiększających konkurencyjność i potencjał wzrostu w powiązaniu ze zintegrowanymi ramami polityki gospodarczej.
